

(Коментар уз текст Марија Калика, Хомосексуалност и „Парада поноса“ – поглед слева)

<http://www.nspm.rs/politicki-zivot/homoseksualnost-i-qparada-ponosaq-pogled-sleva.html>

<http://www.nspm.rs/politicki-zivot/homoseksualnost-i-qparada-ponosaq-pogled-sleva-ii.html?alphabet=>

У тексту Хомосексуалност и „Парада поноса“ – поглед слева, објављеном на веб страници НСПМ у два дела, 9. и 14. октобра 2010. године, поводом тада још предстојеће актуелне Параде поноса, наилазимо на по саморазумевању модерно левицарско тумачење хомосексуалности, према којем је, међутим, хомосексуалност схваћена као неморална и у том смислу (с моралне тачке гледишта) неприхватљива. Она је у бити схваћена као порок, попут конзумације цигарета и алкохола. Иако морално неприхватљива, она се, према аутору, може толерисати све док је упражњавана од стране мањине, а њено ширење преко ових граница би се морало сузбити. У нашем коментару се нећемо бавити поменутом Парадом поноса. И сам аутор текста, Марио Калик, није доводио у питање право на њено одржавање, односно подржао је право хомосексуалаца на протест против дискриминације. За разлику од оних који би да хомосексуалност сузбију у корену, он се, међутим, залаже за њено сузбијање тек у случају да ова почне да се шири преко граница које јој се прописују, а то су границе „мањине“. Будући да се ова суптилнија варијанта нетолеранције хомосексуалности заснива на основном ставу да је хомосексуалност неморална и да/јер она угрожава опстанак људске врсте, ми ћемо се у нашем тексту позабавити првенствено овим питањем, остављајући по страни неславно протеклу Параду и њене учинке, свесно се ограничавајући на начелно питање (хомо)сексуалности уопште.

Започињемо с тезом да је захтев за универзалним признањем права на хомосексуалност захтев за правом слободе љубави, љубавног сусрета два људска бића. Као такав, он нема никакве везе с питањем репродукције људске врсте. Ако хомосексуалност разумемо не само (и не нужно) као упражњавање сексуалног односа већ првенствено као љубав између две особе истог пола, не видимо никакав рационални аргумент који би

могао да нас увери да за особу а морално становиште са универзалистичким претензијама налаже да искључи читав скуп особа б тј. особа супротног пола као потенцијалне партнере љубавног односа. Напротив, универзалност догађаја љубави, или, другим речима, слобода љубави састоји се поред осталог и у томе што нико није унапред искључен, односно што је свако, без обзира на расну, верску, полну, па чак и класну одређеност, слободан да се упусти у љубавни однос са сваким. Наравно, постоје ограничења која су, да тако кажемо, услов могућности ове универзалности слободе и ту пре свега мислимо на зрелост [\[1\]](#) . Међутим, питање хомосексуалности се заправо најчешће своди на један аспект љубавног односа, на физички додир два тела, на сексуални однос, полно општење партнера истог пола. Иако нам се овакво свођење чини неоправданим, ми ћемо се ограничити на анализу ове неуралгичне тачке, у потрази за саблазнима које сензуалност и уживање два истополна тела буде у њиховим противницима.

Сексуалност и репродукција врсте као природна сврха

Аргумент на којем се заснива неморалност, порочност и ограничена толерантност хомосексуалности за своју претпоставку има да се за циљ сексуалног односа узима репродукција врсте, тј. оплодња и стварање нове јединке.

Аргумент на којем се заснива неморалност, порочност и ограничена толерантност хомосексуалности за своју претпоставку има да се за циљ сексуалног односа узима репродукција врсте, тј. оплодња и стварање нове јединке. Само тако је могуће хомосексуалност разумети као нешто што, када се универзализује, „оне могућава стварање нових људских живота“. Међутим, у овој претпоставци се налази, чини нам се, кључна грешка из које се затим долази до неприхватљивих закључака. Ако је доведемо у питање, тј. ако питамо да ли је сврха секса заиста оплодња и репродукција, већ се налазимо на општијем нивоу питања о томе шта је сврха уопште и ко поставља сврхе, ако их ико поставља, тј. ако нису одувек и заувек дате, питања које несумњиво има дугу историју и за које је филозофија увек показивала посебно занимање.

Ако свако мишљење које за господара над сврхама разумева неку инстанцу у потпуности независну од човека/субјекта (било да је то бог или природа, или било шта што мимо човека одлучује о сврхама) разумемо као метафизичко (или конзервативно), онда можемо рећи да је разумевање секса као нечега што за сврху има рађање, било зато што је бог тако удесио ствар, било зато што је природа тако „хтела“ – метафизичко. Модерно мишљење које има претензију на аутономност и ослобађање од свих

„природних“ веза и унапред/споља постављених сврха уочава радикалан рез између (људске) сексуалности и репродукције. Оно не види никакву „природну сврху“ која би била света/темељна, тј. која не би смела да се доведе у питање. Оно у том смислу људску слободу (постављања сврха и изумевања) схвата ако не као нешто противприродно оно у најмању руку као нешто не-природно [2]. У том смислу оно, рецимо, изумевање точка (нпр. за сврхе ефикаснијег кретања) не посматра као нешто (по)грешно будући да угрожава сврху коју су бог или природа поставили у људске ноге.

Не улазећи у то колико су категорички императив и тест универзализације као такви проблематични и подложни критици или у најмању руку различитим тумачењима, примењени на хомосексуалне праксе они могу да имају снагу аргумента само уколико је сврха сексуалне праксе као такве репродукција. Уколико је сексуална пракса, пак, у најмању руку, отворена за различите сврхе, уколико се у смислу људске праксе и она схвати као слободна људска делатност, која није тек плод природног каузалитета и природне телеологије, онда се и између сексуалне праксе и репродукције јавља јаз који се не може премостити пуким позивањем на природу и њене сврхе. Онда се ни кантијански тест универзализације не може применити на било коју сексуалну праксу како би се показало да њена универзализација води самоукидању, а смисао и сврха сексуалне праксе бивају увучени у подручје симболичких односа и конструкција, унутар којих и сам појам природе бива демистификован и подвргнут различитим тумачењима. Не водећи рачуна о овој ухваћености у мреже симболичког и не-природног, чини се да се ауторово мишљење опасно приближава натуралистичком становишту и ризикује да се у крајњој линији испостави премодерним и назадним.

Оплодна или содомија

Када сексуалну праксу и размножавање посматрамо независно једно од другог, онда се више не може доћи до става који је, чини нам се, нужна последица ауторовог тока закључивања, наиме до става да је једино онај сексуални чин, који себи за циљ поставља оплођавање јајне ћелије, моралан. Оно што за неке религије (само неке, треба ли уопште спомињати религиозне традиције у којима су богови и те како сексуално активни, и наравно, не само у хетеросексуалном правцу) представља грех као такво, и што се може толерисати само ако се врши у сврху размножавања, будући да човеку није дата могућност безгрешног зачећа, у својој профаној варијанти се испоставља као неморално и порочно не с обзиром на бога и божанску сврховитост, већ с обзиром на природу и природне сврхе. Историјски гледано, профана верзија хришћанске дифамације секса врхуни у малограђанском моралу викторијанског доба, који се развија упоредо с нестанком феудализма и стварањем широког слоја ситне буржоазије [3].

Наиме, сваки сексуални однос између две особе (различитог пола), који унапред рачуна са (нежељеном) могућношћу оплођавања и за сврху има њено избегавање, морао би бити неморалан и порочан (будући да би његовим универзализовањем било, према ауторовом начину закључивања, спречено даље размножавање).

Наиме, сваки сексуални однос између две особе (различитог пола), који унапред рачуна са (нежељеном) могућношћу оплођавања и за сврху има њено избегавање, морао би бити неморалан и порочан (будући да би његовим универзализовањем било, према ауторовом начину закључивања, спречено даље размножавање). У том погледу нема никакве разлике између хомосексуалног чина и мноштва хетеросексуалних чинова, осим једног. Такође, нема никакве разлике између хомосексуалног чина и хетеросексуалног чина који се врши уз помоћ било ког контрацептивног средства. Да не говоримо о мастурбацији... Већ ово би било довољно да посумњамо у исправност назначеног теста моралности. Тешко да нас данас може задовољити теорија према којој је сваки сексуални однос који нема за непосредан циљ оплођавање – неморалан и порочан.

Но, прва тачка до које нам је овде стало јесте слагање око тога да су све хетеросексуалне праксе осим једне (оне која за непосредан циљ има оплођавање) једнако вредне као и све хомосексуалне праксе, односно да нема никакве битне разлике између њих. И заиста, у јудеохришћанској традицији се појам содомије код најдоследнијих интерпретатора употребљава управо како би се описале све ове праксе, сваки сексуални чин који нема за сврху оплодњу, рецимо сваки орални или анални секс, мастурбација и уопште секс који има за сврху уживање а не природну/божанску сврху, оплодњу. Дакле, било да се солира, било да се дешава између више особа или између две особе истог или различитог пола, секс који је „неплодан“ се доследно назива содомитским. Овде желимо и да укажемо на недоследно свођење „неприродне“ и „неплодне“ љубави на хомосексуалну праксу, које је врло често, а које заправо скрива далекосежне последице до којих доводи разумевање сексуалног односа као нечега што као једину морално исправну сврху има размножавање. Када се ово схвати, када се уочи да нема никакве друге битне разлике (осим оне која се тиче могућности оплођавања), која би хетеросексуалне праксе чинила моралнијим, природнијим и у било ком смислу вреднијим од хомосексуалних, онда се мора истаћи дволичност и хипокризија свих оних који су спремни на најразличитије сексуалне односе (или макар и на један једини, најуобичајенији, класични...) с особама супротног пола уз свесну намеру да избегну оплођавање, као и оних који ни једном речју не осуђују „неприродан“ хетеросексуални однос, а који из ових или оних разлога кидишу на хомосексуалце [\[4\]](#).

Човек није хетеросексуалан по природи

Остаје још да погледамо да ли је поменути хетеросексуални чин који се издваја од других заиста темељан, тј. више вредан, једнако вредан или мање вредан од осталих. За аутора текста ствар је јасна: „човек је по природи хетеросексуално биће“, хетеросексуалност је „темељна оријентација“, „не питамо се зашто неко јесте или постаје хетеросексуалац, већ зашто или како постаје хомосексуалац, пошто с правом претпостављамо да је хетеросексуалност природно дата и примарна, а хомосексуалност одступајућа од ове правилности услед природно наслеђених или друштвено обликованих околности“. Сасвим супротно, рекли бисмо, данас (кад кажемо данас, онда то треба схватити у широком смислу, јер то данас траје већ поприлично) морамо да се питамо и зашто неко јесте или постаје хетеросексуалац, зато што је поверењу у природу, да парафразирамо Ничеа, дошао крај. Природна датост нас не задовољава, оно што се раније чинило саморазумљивим и потпуно очигледним, постаје проблем. Фројдова психоанализа је име за догађај након којег је саморазумљивост, невиност и наивност било чега што је везано за сексуалност неповратно изгубљена.

Аутор текста зато запада у неприлику када оставља дилему о томе да ли је хомосексуалност последица природно наслеђених или друштвено обликованих околности. Наиме, ако је хомосексуалност природно детерминисана, ако није плод слободе, онда она никако не би смела да се тумачи као неморална, барем не са модерне кантовске позиције. Када са моралне висине показује разумевање за оне који греше, аутор каже не само како „није нељудски морално погрешити“ већ и како је „још мање нељудски мимо своје воље учествовати у кршењу моралног закона (у случају да је хомосексуалност нешто детерминисано)“. Најкасније од Канта, требало би да је јасно да је етичко подручје могуће само уз услов слободе, те да у стварима које су природно детерминисане напросто нема смисла говорити о моралу. Морални закон се по дефиницији не може кршити „мимо своје воље“, само тамо где има „своје воље“ има смисла говорити о моралном закону. Отуд се неизбежно заузима позиција туторства када се хомосексуалци третирају као неко ко „мимо своје воље крши морални закон“. Другим речима, хомосексуалци су, уколико по дефиницији већ крше морални закон, или одговорни као субјекти делатности који то што раде раде својом вољом, или им није призната пунолетност/субјективност, те се у том домену они не признају као субјекти делатности већ се морају третирати као непоправљиво незрели. У одељку „Наука и хомосексуалност“ аутор и сам признаје да „не можемо морално осуђивати људе за поступке у погледу којих нису били слободни“. Ту би још само требало додати да се према таквим људима у таквим случајевима морамо односити туторски. Такође, чини нам се наивним очекивање да науке попут медицине, психологије и социологије овде могу бити од одсудне помоћи. Јер у крајњој линији, оно што се очекује од ових наука је да се докаже да ли у домену, да тако кажемо, сексуалне одлуке, постоји слобода, или је реч о природном каузалитету. Опет, након Канта и антиномије слобода/природа требало би да нам је јасно како се ово питање не може решити просто теоријски. Нема те позитивне науке која може да докаже било једно било друго. Са проблемом слободе се отвара специфично подручје праксе у којем воља и одлука у спрези с моментом универзалности

практички потврђују постојање слободе. У случају хомосексуалности видимо моменат универзалности не у томе да се универзално не врши даља оплодња и тиме угрожава живот људске врсте уопште, већ у захтеву за универзалним признањем слободе (и права на слободу) љубавног/сексуалног односа.

Ако бисмо хтели да прегнантно формулишемо искуство модерног човека, могли бисмо рећи да он није ништа по природи, тј. да је само оно што од себе начини – наравно, не као изолована јединка, већ сасвим „уроњен у друштвене околности“. Искуство које психоанализа сажима у ставу да у крајњој линији сами тако рећи бирамо своје несвесно, тј. да у крајњој линији нема природног узрока, господара који нам намеће наше несвесно, да нема несаломљивог каузалитета који нас у крајњој линији одређује, да нема великог Другог итд. У том смислу је и људска сексуалност „неприродна“, она је продукт људске делатности, она се изумева. Човек није „по природи“ ни хетеро ни хомосексуалан, он је сексуалан, да тако кажемо, по слободи, односно, ако је ишта темељно, онда то није хетеросексуална оријентација као „темељна“, већ само слобода да се сопствена сексуалност изуме и то не само у смислу одабира сексуалног партнера већ и у смислу „одабира“, тј. прикладније је рећи, изумевања властитог секса.

Хетеросексуалност или смрт, или „боље гроб него роб“

И тако, као што је раскинуо „природну“ везу између кретњи ногу и властитог померања од једног места на друго тиме што је изумео точак, тако је човек раскинуо и везу између хетеросексуалног односа између две особе и зачећа новог живота.

И тако, као што је раскинуо „природну“ везу између кретњи ногу и властитог померања од једног места на друго тиме што је изумео точак, тако је човек раскинуо и везу између хетеросексуалног односа између две особе и зачећа новог живота. Или, да се изразимо пластично, мушки полни орган не мора више да пенетрира у женски полни орган и тамо ејакулира, како би се створио нови живот. Наука је аналитички разградила процес стварања људског бића и раздвојила га од многих веза које су раније разумеване као „природне“. Тако за настанак нове људске јединке не само да није потребна љубав, већ није потребан ни хетеросексуални пар који се спаја захваљујући пожуди, том лукавству природе уз помоћ којег би она хтела да нас подреди њеним сврхама. Једино што још увек остаје као природна датост јесу сперматозоид и јајна ћелија [\[5\]](#). Како до њиховог спајања долази, такозваном природном или вештачком оплодњом, за настанак људског живота је неважно. Уколико хетеросексуални однос није више услов одржања људске врсте, то значи да је чак могућ свет у којем су сви припадници људске врсте

хомосексуалци, тј. свет у коме би хомосексуалност важила као општи закон а који не би био „осуђен на пропаст“.

Али, да не би било неспоразума, није тек научно технички прогрес оно што укида неморалност хомосексуалности. Чак и да је хетеросексуални однос још увек нужан услов зачећа, то не би значило да хомосексуалност, како то формулише аутор, „не можемо рационално хтети“. Управо из тог разлога што сексуалност уопште нема за „темељну сврху“ оплодњу, што је питање сексуалности једно а питање репродукције врсте сасвим друго питање, могуће је рационално хтети како хомо- тако и хетеросексуалност. Специјални случај хетеросексуалног односа у циљу оплодње би и тада могао да се посматра, рецимо, као нужно зло, природна препрека коју би човечанство, попут многих других природних препрека, морало да савлада у борби за властито достојанство. Јер, како се другачије може посматрати ова природна датост, као и проглашавање хомосексуалности неморалном због ове природне датости, ако не као напад на елементарно људско достојанство. За чињеницу да су „неплодни“, хомосексуалци су криви управо исто толико колико и хетеросексуалци који пате од проблема импотенције, па је и морална осуда једних неприхватљива као и морална осуда других. Природна датост, природна невоља а не „своја воља“ јесте разлог зашто хомосексуална особа не може имати дете с особом истог пола, као што и импотентна особа не може имати дете с особом супротног пола. И једна и друга особа могу да се заљубе и имају сексуални однос уз жарку жељу за потомством, а да их природа у томе омете. Ако има смисла икога окривљавати за „неплодност“, онда само оне који се својом вољом на неплодност одлучују, пре свега аскете, а затим и све оне који децу не желе, било које да су сексуалне оријентације.

Но, наше је мишљење да чак и уколико би одумирање људског рода била цена слободе, то би било достојанственије од поковавања (природи). Овде се нећемо упуштати у спорно извођење моралне дужности репродукције преко дара и враћања дуга. Нека буде само речено да се људска врста одликује могућношћу ризиковања живота не само зарад пуког живота већ ризиковања па и жртвовања живота зарад слободе, другим речима, могућношћу да живот не узима за врховну вредност, било у смислу природног, билошког закона и нагона за самоодржањем, било у смислу моралне вредности.

Зато је, да поновимо, захтев за универзалним признањем права на хомосексуалност захтев за правом слободе љубави, љубавног сусрета два људска бића који, као такав, нема никакве везе с питањем репродукције људске врсте.

Аpendix: Пушење убија

Као непоправљиви љубитељ порока, на сврставање хомосексуалности у исту раван са пороцима попут пушења, дроге, алкохолизма итд. већ можемо гледати са симпатијама.

Као непоправљиви љубитељ порока, на сврставање хомосексуалности у исту раван са пороцима попут пушења, дроге, алкохолизма итд. већ можемо гледати са симпатијама. Међутим, основну разлику између наведених порока и хомосексуалности видимо у томе што се у пороцима нужно јавља аутодеструктивна црта као и моменат зависности. Аутор брани право на хомосексуалност као право на друге приватне склоности, тако рећи мушичавости. Међутим, ту се мора имати у виду да, ако је реч о приватној ствари, праву на приватан избор, то важи не само за хомосексуалност већ за сексуалност уопште. То није никакво посебно питање које се тиче само хомосексуалности, већ сексуалности уопште, као право на приватну одлуку ступања у љубавни/сексуални однос. До проблема долази, међутим, када се узме у обзир да је аутор спреман да толерише хомосексуалност само док је реч о мањинском опредељењу, па тако „евентуално постајање хомосексуалности друштвено преовлађујућом (мора бити) сузбијено“. За разлику од других порока, који се могу толерисати, макар читаво друштво било порочно (сви чланови једне заједнице могу, рецимо, конзумирати алкохол или пушити а да то не угрози битно заједницу као такву), хомосексуалност се међутим не сме толерисати уколико почне претерано да се шири. Док се на цигаретама може упозоравати како пушење има разне негативне последице по људско здравље и да сажето речено убија, није јасно шта би могао бити слоган у борби против опасног ширења хомосексуалности преко граница мањине [\[6\]](#), осим да и она, ако се универзализује, убија. Но, да не бисмо узалуд разматрали евентуалне слогане и могуће начине сузбијања, оставимо по страни питања биополитике подсећајући се још једном да је наука изашла на крај с проблемом оплодње независно од сексуалног односа, тако да је данас могуће да сви припадници једне заједнице буду хомосексуалци а да заједница не буде „убијена“ већ да настави да живи срећно и дуговечно... А на жалост љубитеља порока, додајмо још и то да, будући да као таква нити изазива зависност нити је аутодеструктивна, хомосексуалност све у свему није нимало штетна (случајеви нимфоманије и сатиријазе, полних и полно преносивих болести итд. се, колико нам је познато, не везују за хомосексуалност, већ за сексуалност уопште) те да се у потрази за пороцима и даље држе старог доброг дувана, алкохола, дроге, или рецимо, ако траже нешто савременије, интернета који, како показују најновија истраживања, изазива зависност, а у тежим облицима и озбиљно угрожава здравље и нормално функционисање његових корисника, све до граничних случајева самоубиства!

[\[1\]](#) Када кажемо свако, мислимо свако ко је грађанин/субјект једне политичке заједнице.

Овде се не упуштамо у тешкоће утврђивања пунолетности тј. грађанске зрелости, у бити произвољне, вештачке границе, која се не поклапа са природном, тј. полном зрелошћу, и коју заједница мора да постави како би својим припадницима приписала слободу и одговорност за властите поступке. У сваком случају, из дискусије искључујемо проблем педофилије, границе дечјег доба итд. Гранично питање инцеста, такође, иако по себи занимљиво, остављамо по страни.

[2] Овде се мора напоменути и то да је појам природе такође пролазио кроз разне трансформације. На почецима Модерне на пример, појам природе у синтагми природних права је имао тако рећи револуционарну улогу. Њени заступници су још увек легитимност видели у природности, изједначавајући природност са рационалношћу, те су оно што је за тадашње време важило као неприродно, рецимо то да су сви људи једнако вредни, проглашавали за природно. Најкасније од Канта и његове формулације антиномије природа/слобода, постало је јасно да је, уколико се жели говорити о слободи, нужен радикалан рез између онога што се вечно одвија према законима природног каузалитета и онога што овој врсти каузалитета измиче, онога што се не може свести на последицу низа природних узрока. Постало је јасно да постоје подручја, попут етичког, у којима оно што је природно није самим тим и легитимно, него да је, напротив, тек оно што измиче природном каузалитету у моралном смислу вредно, будући да је само оно што измиче природном каузалитету слободно или резултат слободе! Као што за Кантовог учитеља Русоа нису таленти који су природом дати, већ врлине које се задобијају тако рећи у борби са својом природом, оно што је истински вредно. И тако све до савремених мислилаца који се надовезују на ову традицију модерног мишљења, попут Бадјуа, за кога научни изум, уметничко дело, политичка револуција, али и љубав јесу догађаји који се не могу свести на последицу низа (природних) узрока који су до њих довели. Ми се за потребе овог текста држимо тога да, уз опасност поједностављивања, природу и слободу у назначеном смислу разумемо једну насупрот другој, следећи у томе једну од, чини нам се, важних нити модерног мишљења.

[3] Закључци аутора су формално гледано, у складу с овом традицијом, осим што је занимљиво да се, за разлику од религиозног става овде и аскеза мора посматрати као нешто неморално, с обзиром да и она угрожава продужетак људске врсте. У сваком случају, аутор је доследнији од митрополита Амфилохија, који често подсећа на библијску мудрост према којој „Дрво које плод не рађа, сијече се и у огањ баца“, и у тексту „Коло смрти на улицама Београда“, поводом истог догађаја, такође објављеном на веб страници НСПМ (преузетом из Печата, где је објављен 7. октобра 2010.), слично аутору, сматра да је хомосексуалност „насиље над моралним поретком ствари“ пре свега због „бесплодности и јаловости“, свводећи међутим бесплодност и содомију на хомосексуалност. Није нам познато да ли митрополит Амфилохије ипак сматра да и својом вољом бесплодне монахе и хетеросексуалце, као и невољно импотентне особе треба „сећи и у огањ бацати“, било на овом или оном свету.

[4] Узгред речено, то су данас најчешће припадници генерација које су сексуално васпитање у највећој мери добијале преко порно филмова. У складу с оваквим васпитањем се тако често може чути став ових моралних иследника како је чак и сексуални однос између две жене, иако на крају крајева прљав и неморалан, ипак врло узбудљив и прихватљив, макар само на екрану, макар само у властите воајерске сврхе, али како је однос између два мушкарца напросто одвратан и неприхватљив.

[5] Отуд нам није јасно зашто аутор мисли да “тек ако се деси нови људски живот настане из спајања две мушке, односно две женске полне ћелије, можемо почети да разговарамо о равноправности сексуалних оријентација на начелном нивоу“. Као да су хомосексуалност и хетеросексуалност појмови који се тичу биолошког процеса оплодње а не сексуалне оријентације у друштву, као да се, када се каже хомосексуалац, мисли на оријентацију сперматозоида, на сперматозоиде који безнадежно покушавају да оплоде друге сперматозоиде...

[6] Питање би било да ли до просте или апсолутне већине, затим, како би се то уопште утврђивало ако је у питању приватна ствар и ако се, према ауторовом предлогу, хомосексуалци, свесни своје моралне покварености, ипак посвете опстанку човечанства дајући своје полне ћелије и издвајајући новац, као и да ли се у том погледу икако разликују од морално искварених и мушичавих хетеросексуалаца који не желе децу. Можда би доследнији став био обавезно изјашњавање сваког грађанина о својој сексуалној оријентацији, како се не бисмо једнога дана изненада нашли у свету у којем су хомосексуалци већина. Такође, можда би се онда и њихово право гласа могло довести у питање, јер, на крају крајева, ако постану већина угрозиће опстанак људске врсте управо својом непунолетношћу и мушичавошћу...